

Küçük Köstebeğin Feneri

Ebru Mina TOMURCUK

Küçük Köstebeğin Feneri

Ebru Mina TOMURCUK

Yer altında, toprağın serin ve yumuşak olduđu derinliklerde küçük bir köstebek yaşardı. Kadife gibi koyu kahverengi tüyleri, pembe bir burnu ve minicik siyah boncuk gözleri vardı. Önünde cebi olan küçük mavi bir tulum giyerdi. Evi sıcacık bir yuvaydı ama çok ama çok karanlıktı. Küçük köstebek sık sık biraz ışık olsa diye düşünürdü.

Küçük köstebeğin çok sevdiği bir arkadaşı vardı: siyah benekli, parlak kırmızı bir böcek, minik yeşil bir atkı takardı. Böcek, uzun ve kıvrımlı bir tünelin sonunda yaşardı. Köstebek arkadaşını çok özlemişti. Onu ziyaret etmek istiyordu ama tünel zifiri karanlıktı. "Gitmek için çok karanlık," diye iç çekti. "Bir yerlere çarpabilir ya da kaybolabilirim."

Küçük köstebek yuvasında oturup düşündü de düşündü. Meraklı ve yaratıcıydı. "Biraz ışık yapmalıyım," dedi. Unutulmuş bir köşede minik pirinç bir fener gördüğünü hatırladı. Onu buldu ve parlayana kadar parlattı. Ama içinde ışık yoktu. Köstebek ona küçük bir lamba yapmaya karar verdi.

Köstebek parçaları bir araya topladı: parlak bir düğme, bir tel parçası ve derin ormandan minik, ışıldayan bir mantar. Hepsini dikkatlice birleştirdi. Bir tık sesiyle sıcak sarı bir ışık titreyerek yandı. "Bir fener!" diye sevindi. Pembe burnu heyecanla seğirdi. Artık karanlık tünelde görebiliyordu.

Ertesi sabah küçük köstebek mavi tulumunu giydi ve feneri cebine koydu. Tünele doğru yola çıktı. Fener sıcak bir ışık saçarak her tümseği ve dönüşü gösteriyordu. Köstebek dikkatle yürüdü, kısa pembe pençeleri toprağa tık tık vuruyordu. Kendini cesur ve kararlı hissetti. Işık, karanlığı daha az korkutucu yapıyordu.

Yürürken köstebek tavandan sarkan kökleri ve yerdeki taşları gördü. Fenerin ışığı duvarlarda dans ediyordu. Kıvrıla kıvrıla giden bir solucanın üzerinden atladı ve ona el salladı. Tünel uzundu ama köstebek korkmuyordu. Böcek arkadaşının diğer uçta beklediğini biliyordu. Işık ona güvenle yol gösteriyordu.

Birden tnel ikiye ayrıldı. İleride iki yol vardı, ikisi de karanlıktı. Kstebek hangi yne gideceęini bilmiyordu. Fenerini kaldırıp dikkatle baktı. Sol yolda yumuřak toprakta minik bcek ayak izleri grd. "Bu taraftan!" dedi sevinęle. Fener doęru yolu seęmesine yardım etti.

Kötebek küçük bir şarkı mırıldanarak yoluna devam etti. Fenerin ışığı gölgeleri dost şekiller gibi dans ettiriyordu. Eve dönen bir karınca ailesi ve uykulu bir tırtıl gördü. Yanından geçerken hepsi el salladı. Kötebek icadıyla gurur duydu. Bu icat yalnızca yolunu aydınlatmıyor, yolculuğu da eğlenceli hale getiriyordu. Arkadaşına giderek yaklaşıyordu.

Sonunda tnel kk bir odaya aıldı. Orada sabırlla bekleyen bcek arkadaşı vardı. Siyah benekli parlak kırmızı kabuęu fenerin ışığında parlıyordu. Minik yeşil atkısını takmıştı. "Geldin!" diye bağırdı bcek, byk dost gzleri ıřıldayarak. "Ve ışık da getirdin!" Kstebek glmsedi ve arkadaşına sarıldı.

Böcek de karanlık tünel için endişelenmişti. "Ben de seni ziyaret etmek istedim ama çok karanlık ve tehlikeli," dedi. Köstebek ona feneri gösterdi. "Sorunu çözmek için yaptım," diye açıkladı. Böcek çok şaşırdı. "Ne kadar akıllısın!" dedi. "Artık ne zaman istersek birbirimizi görebiliriz."

İki arkadaş yan yana oturup fenerin sıcak ışığını paylaştılar. Konuştular, güldüler ve küçük oda sıcacık ve aydınlık oldu. Böcek bir oyun oynamayı önerdi. "Bakalım kim en ilginç çakıl taşı bulacak," dedi. Tünelin zeminini aradılar, fener yollarını aydınlatıyordu.

Parlak taşlar, kaybolmuş bir bilye ve minik altın bir anahtar buldular. Her hazine fenerin ışığında büyülü görünüyordu. Köstebek ve böcek feneri sırayla tuttular. "İcadın harika," dedi böcek. "Bizi bir araya getiriyor." Köstebek ışıldadı. Fikrinin arkadaşına yardım etmesinden ve oyun oynamalarını sağlamasından mutluydu.

Oynarken köstebek önemli bir şey fark etti. "İcatlar sorunları çözmeli," dedi düşünceli düşünceli. "Ve arkadaşları birbirine yaklaştırabilirler." Böcek başını salladı. "Karanlık tünel sorununu çözdün," dedi. "Artık maceraları paylaşabiliriz." Feneri gelecekteki ziyaretleri için özel bir yere koymaya karar verdiler.

O günden sonra küçük köstebek ve böcek sık sık birbirlerini ziyaret ettiler. Fener tünelde asılı kaldı, ikisi için de sıcak bir ışık kaynağı oldu. Köstebek böceğin taşınması için minik bir fener bile yaptı. Böcek onu yeşil atkısının yanında gururla boynunda taşıdı. Tünel artık korkutucu bir yer değildi.

Köstebek iyi bir icadın her şeyi değiştirebileceğini öğrendi. Karanlık ve tehlikeli bir yolu güvenli ve mutlu bir yolculuğa dönüştürebilirdi. Ve arkadaşları birbirine daha da yaklaştırebilirdi. Küçük köstebek feneriyle gurur duydu. Biraz yaratıcılık ve kararlılıkla her sorunun çözülebileceğini biliyordu. Çözümü paylaşmak ise onu daha da güzelleştiriyordu.

Böylece küçük köstebek ve böcek arkadaşı oynadılar ve keşfe çıktılar, fenerleri parlak parlak yanıyordu. Tünel kahkahalar ve ışıkla doldu. Köstebek ne zaman karanlık bir yer görsen korkmadı. Onu aydınlatmanın bir yolunu bulabileceğini biliyordu. Ve dostluğun ve iyi bir fikrin en karanlık köşeyi bile aydınlatabileceğini hep hatırladı.